

Republika Hrvatska
Općinski sud u Zadru
Zadar, Ulica plemića Borelli 9

Poslovni broj: P-1520/2023-24

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Zadru, po sucu Marku Baraki, na temelju prijedloga više sudske savjetnice Dore Papić, u pravnoj stvari tužiteljice Dragice Bibić, iz Vodica, Zatonska 141, OIB:43324420920, zastupane po punomoćnicima-odvjetnicima iz GLUIĆ NINČEVIĆ odvjetničkom društvu d.o.o. sa sjedištem u Zadru, protiv tuženice Privredne banke Zagreb d.d. sa sjedištem u Zagrebu, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, zastupane po punomoćnicima-odvjetnicima iz odvjetničkog društva Leko i partneri sa sjedištem u Zagrebu, Domagojeva 48, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 25. svibnja 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja i zamjenice punomoćnika tuženice, na ročištu određenom radi objave presude, 18.lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I.Nalaže se tuženici da tužitelju isplati iznos od 1.868,24 EUR zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku:

- na iznos od 10,88 eura tekućom od 30.10.2008. godine do isplate,
- na iznos od 8,31 eura tekućom od 31.12.2008. godine do isplate,
- na iznos od 8,52 eura tekućom od 31.01.2009. godine do isplate,
- na iznos od 11,77 eura tekućom od 28.02.2009. godine do isplate,
- na iznos od 9,55 eura tekućom od 01.04.2009. godine do isplate,
- na iznos od 9,92 eura tekućom od 01.05.2009. godine do isplate,
- na iznos od 6,89 eura tekućom od 30.05.2009. godine do isplate,
- na iznos od 4,19 eura tekućom od 01.07.2009. godine do isplate,
- na iznos od 4,78 eura tekućom od 01.08.2009. godine do isplate,
- na iznos od 6,30 eura tekućom od 01.09.2009. godine do isplate,
- na iznos od 6,13 eura tekućom od 01.10.2009. godine do isplate,
- na iznos od 4,36 eura tekućom od 01.11.2009. godine do isplate,
- na iznos od 7,40 eura tekućom od 01.12.2009. godine do isplate,
- na iznos od 9,38 eura tekućom od 01.01.2010. godine do isplate,
- na iznos od 11,15 eura tekućom od 30.01.2010. godine do isplate,
- na iznos od 11,73 eura tekućom od 28.02.2010. godine do isplate,
- na iznos od 15,85 eura tekućom od 01.04.2010. godine do isplate,
- na iznos od 14,95 eura tekućom od 01.05.2010. godine do isplate,
- na iznos od 16,83 eura tekućom od 01.06.2010. godine do isplate,
- na iznos od 29,28 eura tekućom od 01.07.2010. godine do isplate,
- na iznos od 24,30 eura tekućom od 31.07.2010. godine do isplate,
- na iznos od 33,80 eura tekućom od 01.09.2010. godine do isplate,

-na iznos od 31,49 eura tekućom od 01.10.2010. godine do isplate,
-na iznos od 26,94 eura tekućom od 29.10.2010. godine do isplate,
-na iznos od 36,06 eura tekućom od 01.12.2010. godine do isplate,
-na iznos od 47,83 eura tekućom od 01.01.2011. godine do isplate,
-na iznos od 39,71 eura tekućom od 01.02.2011. godine do isplate,
-na iznos od 42,66 eura tekućom od 01.03.2011. godine do isplate,
-na iznos od 38,70 eura tekućom od 01.04.2011. godine do isplate,
-na iznos od 39,30 eura tekućom od 01.05.2011. godine do isplate,
-na iznos od 55,03 eura tekućom od 01.06.2011. godine do isplate,
-na iznos od 56,09 eura tekućom od 01.07.2011. godine do isplate,
-na iznos od 69,98 eura tekućom od 30.07.2011. godine do isplate,
-na iznos od 63,08 eura tekućom od 01.09.2011. godine do isplate,
-na iznos od 55,33 eura tekućom od 30.09.2011. godine do isplate,
-na iznos od 54,80 eura tekućom od 29.10.2011. godine do isplate,
-na iznos od 54,21 eura tekućom od 27.11.2011. godine do isplate,
-na iznos od 56,89 eura tekućom od 31.12.2012. godine do isplate,
-na iznos od 59,98 eura tekućom od 31.01.2012. godine do isplate,
-na iznos od 61,07 eura tekućom od 01.03.2012. godine do isplate,
-na iznos od 58,82 eura tekućom od 01.04.2012. godine do isplate,
-na iznos od 59,93 eura tekućom od 29.04.2012. godine do isplate,
-na iznos od 60,98 eura tekućom od 01.06.2012. godine do isplate,
-na iznos od 60,05 eura tekućom od 30.06.2012. godine do isplate,
-na iznos od 59,88 eura tekućom od 01.08.2012. godine do isplate,
-na iznos od 58,79 eura tekućom od 29.08.2012. godine do isplate,
-na iznos od 56,53 eura tekućom od 29.09.2012. godine do isplate,
-na iznos od 59,07 eura tekućom od 01.11.2012. godine do isplate,
-na iznos od 60,58 eura tekućom od 30.11.2012. godine do isplate,
-na iznos od 59,98 eura tekućom od 01.01.2013. godine do isplate,
-na iznos od 53,48 eura tekućom od 30.01.2013. godine do isplate,
-na iznos od 59,18 eura tekućom od 01.03.2013. godine do isplate,
-na iznos od 59,40 eura tekućom od 31.03.2013. godine do isplate,
-na iznos od 57,46 eura tekućom od 01.05.2013. godine do isplate,
-na iznos od 52,26 eura tekućom od 01.06.2013. godine do isplate,

sve po stopi koja se od dana 30.10.2008. godine pa do dana 30.06.2011. godine obračunava po stopi od 14%, od dana 01.07.2011. godine pa do dana 31.07.2015. godine po stopi od 12%, od dana 01.08.2015. godine pa do dana 31.12.2015. godine po stopi od 8,14%, od dana 01.01.2016. godine pa do dana 30.06.2016. godine po stopi od 8,05%, od dana 01.07.2016. godine pa do dana 31.12.2016. godine po stopi od 7,88%, od dana 01.01.2017. godine pa do dana 30.06.2017. godine po stopi od 7,68%, od dana 01.07.2017. godine pa do dana 31.12.2017. godine po stopi od 7,41%, od dana 01.01.2018. godine pa do dana 30.06.2018. godine po stopi od 7,09%, od dana 01.07.2018. godine pa do dana 31.12.2018. godine po stopi od 6,82%, od dana 01.01.2019. godine pa do dana 30.06.2019. godine po stopi od 6,54%, od dana 01.07.2019. godine pa do dana 31.12.2019. godine po stopi od 6,3%, od dana 01.01.2020. godine pa do dana 30.06.2020. godine po stopi od 6,11%, od dana 01.07.2020. godine do dana 31.12.2020. po stopi od 5,89%, od dana 01.01.2021. godine pa do dana 30.06.2021. godine po stopi od 5,75%, od dana 01.07.2021. godine pa do dana 31.12.2021. godine po stopi od 5,61%, od dana 01.01.2022. godine pa do dana 30.06.2022. godine po stopi od 5,49%, od dana 01.07.2022. godine pa do 31.12.2022. godine po stopi od 5,31%, a za period od 01. siječnja 2023. godine pa

nadalje po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana, dok je u preostalom dijelu zahtjev tužitelja za iznos od 1.631,76 EUR zajedno s pripadajućim zateznim kamatama odbijen kao neosnovan.

II. Utvrđuje se da ne postoji potraživanje tužene prema tužitelju u iznosu od 163, 57 EUR.

III. Nalaže se tuženici da nadoknadi tužitelju troškove postupka u iznosu od 1.210,46 EUR sa zateznim kamatama koje teku od dana donošenja presude do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana, dok je u preostalom dijelu zahtjev za nadoknadom troškova parničnog postupka odbijen kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je sa tuženikom sklopila Ugovor o kreditu (u daljnjem tekstu: Ugovor o kreditu), potvrđen 26.05.2006.godine kod javnog bilježnika Vojislava Vuletina iz Šibenika, pod posl. br. OU-446/06., da je Ugovorom iz točke 1. ove tužbe tuženik odobrio tužitelju, kao korisniku kredita, kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 20.113,43 CHF (slovima: dvadeset tisuća sto trinaest cijela četrdeset tri švicarskih franaka), uz rok otplate od 84 mjeseca, odnosno 84 jednaka mjesečna anuiteta plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja, prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio citiranog ugovora, da je tijekom otplate došlo je do promjene tečaja valute švicarski franak, slijedom koje promjene valutnog tečaja tuženica je tužitelju jednostrano povišavala iznos mjesečnih anuiteta. Nadalje tužiteljica u tužbi navodi da je presudom Trgovačkog suda u Zagrebu posl. broj. P-1401/2012, u kojem parničnom postupku je jedan od tuženika bila i ovdje utužena banka, utvrđeno kako su banke u određeno navedenim razdobljima povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak, te na taj način postupile suprotno odredbama Zakona o zaštiti potrošača. Navedena utvrđenja potvrđena su odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Rev2221/2018-11 od 03.09.2019. godine, da je odredba predmetnog ugovora o kreditu kojim je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak ništetna je i nepoštena ugovorna odredba. Tuženica, kao trgovac, prije i u vrijeme zaključenja ugovora o kreditu nije tužitelja u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti. Navedeno postupanje tuženice rezultiralo je neravnotežom u pravima i obvezama ugovornih strana; konkretno se radi o nepoštenoj i ništetnoj ugovornoj odredbi – dakle, ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak (valutna klauzula), a da se o tome nije pojedinačno pregovaralo, da je odredba predmetnog ugovora o kreditu, kojim je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, ništetna i nepoštena ugovorna odredba, da tuženik, kao trgovac, prije i u vrijeme zaključenja ugovora o kreditu nije tužitelja u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, da kada je u pitanju

obveza informiranja potrošača o rizicima kredita u valutnoj klauzuli vezanoj uz CHF tuženik da je propustio informirati tužitelja o tri bitna elementa, da tuženik nije informirao tužitelja kao potrošača da je rast tečaja švicarskog franka vrlo vjerojatan, gotovo potpuno izvjestan u kontekstu skorog uvođenja EURO-zone, a što je utvrdio MMF u svojoj studiji još u ožujku 1997.godine. Slijedom navedenog tužiteljica predlaže prihvatiti tužbeni zahtjev tužitelja.

2. Tuženica u odgovoru navodi da osporava osnov i visinu utuženog potraživanja, da je tužitelj cijelu svoju tužbu pogrešno koncipirao na način kao da je predmetni ugovor i dalje na snazi, iako je isti u cijelosti prestao isplatom kredita, da sukladno odredbama ZZP, interes za podizanje tužbe iz odredbe čl. 131. ZZP 09 postoji samo ako i dok postoji povreda koju je potrebno otkloniti, odnosno potrebno je utvrditi da u trenutku donošenja odluke suda postoji povreda kolektivnih interesa potrošača koju je potrebno otkloniti, da kako povrede, u trenutku podizanja tužbe (više) nema, odluka suda ne može biti usmjerena u cilju utvrđenja i otklanjanja povrede koje nema te se tužba ukazuje u cijelosti promašenom, budući da postupanje tuženika (koje tužitelj neosnovano i nepravilno smatra protupravnim) više niti ne postoji, odnosno istoga nikada nije niti bilo, da iz odredbi čl. 138 a Zakona o zaštiti potrošača te 502. Zakona o parničnom postupku kao temelju po kojem bi navedena presuda obvezivala sudove povodom zahtjeva potrošača, proizlazi da se fizičke i pravne osobe mogu pozvati na pravno utvrđenje iz presude donesene u postupku radi zaštite kolektivnih interesa potrošača u posebnim parnicama za naknadu štete, da se konkretnom slučaju ne radi o parnici radi naknade štete, već o parnici radi utvrđenja i stjecanja bez osnove, pozivanje tužitelja na utvrđenja suda iz presude VTS-a broj PŽ-6632/17 pravno je irelevantna u smislu odredbi čl. 138.a. i 502.c. ZPP-a, čime se postavljeni tužbeni zahtjev i tužba u cjelini ukazuju u potpunosti neosnovanima i neurednima, ugovorne odredbe u konkretnom slučaju nisu istovjetne sa sadržajem onih o kojima se sudilo u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, da nema objektivnog identiteta ugovorne odredbe (o kojoj je suđeno u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača) i ugovorne odredbe u Ugovoru sklopljenom s individualnim potrošačem, pa se individualni potrošač na presudu ne može pozivati, niti bi to imalo smisla, slijedom čega je presuda VTSRH irelevantna u ovom sporu, kako u pogledu činjeničnih tako i u pogledu pravnih pitanja, da bi tužitelj polagao pravo na isplatu preplaćenih iznosa s pozivom na ništetnost ugovorne odredbe i kolektivnu zaštitu pruženu navedenim sudskim odlukama, valjalo bi prethodno sudsku zaštitu zahtijevati podnošenjem tužbe za utvrđenje ništetnosti, da bi valjalo takvu odredbu deklarirati kao ništetnu s obrazloženjem da je činjenično stanje isto ili barem slično kao u postupku kolektivne zaštite potrošača, slijedom čega bi tužitelj imao osnovu i pravnu pretpostavku zatražiti isplatu, naravno ako bi sud prilikom toga utvrdio da je takva odredba ništetna. Nadalje, u životnoj i gospodarskoj realnosti Republike Hrvatske u kojoj je, prema podacima Hrvatske narodne banke 80% ukupnih depozita (štednje) građana u stranoj valuti, a udio deviznih ili indeksiranih plasmana u ukupnim plasmanima banaka je 71%, tužbeni zahtjev kojom se utvrđuje ništetnim u cijelosti ugovor o kreditu s valutnom klauzulom, zapravo negira valutnu klauzulu, kao i opisanu gospodarsku realnost. Valutna klauzula, dakle, osim što je izričito dopuštena i predviđena odredbama Zakona o obveznim odnosima, nije „nečija špekulacija“ već se radi o politici monetarne vlasti te uvjetovanosti valutnom strukturom štednih depozita velike većine hrvatskih štediša. Tuženik nadalje navodi da se u ugovoru o kreditu, ne navodi da se kredit otplaćuje u kunama niti je anuitet izražen u kunama. Naime u ugovoru jasno stoji da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja prema otplatnoj

tablici koja je sastavni dio ugovora. Otplatna tablica uvezana je uz ugovor i čini njegov sastavni dio; u otplatnoj tablici, koja je izrađena sukladno Odluci HNB, sadržani su anuiteti izraženi isključivo u CHF. Dakle, kune, a osobito iznosi koje navodi tužitelj nigdje i nikada nisu komunicirani klijentu, niti u prethodnim informacijama/izračunima, a ugovor i otplatna tablica ni u jednom svom dijelu ne navode iznos anuiteta u kunama kao obvezu tužitelja. Ugovaranjem valutne klauzule ugovorne strane nisu u nejednakom položaju budući da valutna klauzula djeluje isto prema svim sudionicima. Naime, smisao zakonske odredbe čl. 22. ZOO je da kroz cijelo vrijeme svog postojanja novčana tražbina bude zaštićena valutnom klauzulom, koja prestaje djelovati tek kada dužnik ispuni svoju obvezu, odnosno, s obzirom na ugovoreni način plaćanja uz primjenu zakonom predviđene i dopuštene valutne klauzule, primjenjuje se načelo monetarnog nominalizma propisanog odredbom čl. 21. ZOO, da kao jednu od temeljnih odluka Vrhovnog suda u zauzimanju pravnog stava oko primjene i dopuštenosti valutne klauzule, odnosno valjanosti ugovora koji je predviđaju, tuženik navodi presudu Vs-Rev 1990/91 te odluku Ustavnog suda RH U-I-1746/2006 od 17.06.2009. Tužitelj je poslovno sposobna osoba te prilikom razmatranja ponuđenog ugovora nije izdvojio niti jedno pitanje kao „sporno“ ili tražio bilo kakva razjašnjenja svojih ugovornih obveza i/ili ugovorne pozicije, unatoč višestrukoj provjeri od strane službenika banke pa konačno i javnog bilježnika, onda se s pravom može zaključiti da spornih odredbi nije niti bilo, da se štoviše, tužitelj svjesno odlučio za predmetni ugovor sa svim njegovim uvjetima i odredbama budući da je sama ocijenio kako mu, sukladno njegovim potrebama i mogućnostima, upravo najviše odgovara, da se iz takvog ponašanja tužitelja može se razumno zaključiti da su mu bile jasne ugovorne odredbe te prava i obveze, a što u konačnici nedvojbeno proizlazi iz samih odredbi potpisanog i solemniziranog ugovora, da ako tužitelj smatra da ga je tuženik trebao „prisiliti“ na pregovaranje o pojedinim odredbama ugovora, nakon što je tužitelj sam donio odluku o zaključivanju upravo predmetnog ugovora, te da je bez ikakvih daljnjih pitanja i kod javnog bilježnika prilikom solemnizacije ugovor svojevoljno potpisao, očito je da vrlo jednostrano i neživotno promatra predmetnu situaciju ne uzimajući u obzir sve moguće aspekte toga pitanja, da bi u takvom slučaju upravo i jedino banka u tom poslovnom odnosu bila prisiljena preuzeti cjelokupnu odgovornost kako za svoje postupanje tako i za postupanje i odluke poslovno sposobnog sukontrahenta, da takvo što zacijelo se ne bi moglo podvesti pod „fer“ poslovni odnos jer ne smije se zanemariti činjenica da je svaki poslovni odnos najmanje dvostran te se mora voditi računa o svim ugovornim stranama takvog odnosa, da da banka ne može preuzeti odgovornost za potrošača već mu jedino može ponuditi onu uslugu za koju će on sam procijeniti da li odgovara njegovim potrebama i mogućnostima, što je tužitelj nesporno i učinio te se poziva na presudu Županijskog suda u Puli GŽ-2658/12. U odnosu na zahtjev za isplatom, jedino nedvojbeno proizlazi iz navoda tužitelja jest da je zahtjev temeljen na promašenoj premisi - da je tečaj trebao ostati fiksiran kroz cijelo promatrano razdoblje. Tuženik se, nadalje, protivi i provođenju dokaza financijskim vještačenjem na okolnost utvrđivanja razlike između početno ugovorenog tečaja i svih kasnijih izmjena. Naime, ukoliko tužitelj tvrdi da bi odredba o valutnoj klauzuli bila nepoštena, a s druge strane je nesporno da je odredba kojom se ugovara valutna klauzula dopuštena i u skladu sa zakonom, te je ista uobičajena u kreditnim odnosima između banaka i klijenata, tada je upravo na tužitelju da dokaže koja je to promjena tečaja, odnosno iznos obračunat po osnovi tečaja ugovorenog spornim ugovorom o kreditu nepošteno i protuzakonito naplaćen i na čemu isti temelji svoj tužbeni zahtjev jer niti pravna osnova, niti visina zahtjeva ne proizlaze iz tužbe niti iz dokumentacije priložene uz tužbu, a konačno,

tužitelj osnovanost tužbenog zahtjeva očigledno ne može dokazati niti ostalim dokazima predloženima u tužbi, posebice ne predloženim financijskim vještačenjem.

Zaključno, tuženik ističe kako je u konkretnom slučaju ugovorna volja stranaka ugovaranje kredita s valutnom klauzulom te da je valutna klauzula zakonom izričito dopuštena klauzula pa je očito kako je prilikom sklapanja spornog ugovora o kreditu s tužiteljem tuženik u potpunosti postupio u skladu s pozitivnim propisima, kao i načelima hrvatskog pravnog poretka, te nije ni na koji način počinio povrede koje mu tužitelj pokušava imputirati navodima tužbe, niti prilikom sklapanja ugovora, a niti kasnije, prilikom promjene tečaja. Tuženik također ističe prigovor zastare potraživanja tužitelja. Slijedom svega navedenog tuženik predlaže u cijelosti odbiti tužbu i tužbeni zahtjev, uz naknadu troška postupka tuženici.

3. U dokaznom postupku sud je pročitao isprave priložene spisu i to: Ugovor o kreditu broj: 9011417343 (I.s. 9-13), Otplatnu tablicu (I.s.7-8), Knjigovodstvenu tablicu (I.s.15-31) , nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka za financije Petra Bajla (I.s.61-68), te je proveden dokaz saslušanjem tužiteljice kao stranke (I.s. 49-51).

4. Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužiteljice da joj tuženica isplati iznos od 3.500,00 EUR s naslova vraćanja onog dijela novčane tražbine kojeg je po Ugovoru o namjenskom kreditu, koji je sklopljen među strankama isplatila tuženoj u razdoblju od svibnja 2006. do lipnja 2013. na temelju nepoštene ugovorne odredbe kojom je glavnica iz ugovora o kreditu vezana za valutu švicarski franak (dalje u tekstu: valutna klauzula), o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo.

6. Među strankama nije sporno da su dana 25.svibnja 2006. zaključili Ugovor o kreditu broj 9011417343 kojim Ugovorom je tuženica kao kreditor odobrila tužitelju kao korisniku kredita kredit u iznosu od 20.113,43 CHF s rokom otplate od 84 mjeseci. Nije sporno da je čl. 6. Ugovora utvrđeno da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za CHF, važećem na dan dospeljeća.

7. Među strankama je sporna osnova i visina utužene tražbine. Nadalje, sporno je jesu li odredbe o valutnoj klauzuli ništetne, te ima li tužitelj pravo na povrat preplaćenih iznosa zbog rasta valute CHF. Također sporno je li nastupila zastara utuženog potraživanja, s obzirom da je tuženica istakla prigovor zastare.

8. Pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. potvrđena je navedena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu u dijelu kojim se utvrđuje da je između ostalih i tuženik u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 1. srpnja 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe o ugovorima o potrošačkom kreditiranju – Ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o obveznim odnosima.

9. Odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2221/18 od 3. rujna 2019. odbijena je kao neosnovana revizija 1-8 tuženih banaka i potvrđena odluka Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/17 u dijelu u koje je utvrđeno da su iste povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditu koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe

ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora banke kao trgovci nisu potrošače u cijelosti informirali o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Jednako tako u odluci istog suda broj Revt-249/14 od 9. travnja 2015. utvrđeno je da su povrijeđeni kolektivni interesi i prava korisnika kredita, na način da je ugovorena kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva, u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorne kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača.

10. Citirane presude donesene su na temelju odredbe čl. 131. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09., 133/09., 78/12., 58/13. i 41/14.), a temeljem odredbe čl. 138.a. istog zakonskog propisa odluka kojom sud prihvaća takav tužbeni zahtjev povodom kolektivne tužbe za zaštitu potrošača obvezuje sve ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

11. U navedenom kolektivnom sporu odlučeno je i o nepoštenosti odredbe o valutnoj klauzuli u CHF, jer je ocijenjeno da su tužene banke, među kojima i prednik tuženice, imale saznanje o izglednoj budućoj promjeni u tečaju švicarskog franka prema kuni na štetu potrošača, a unatoč tome su ih poticali na sklapanje ugovora u kreditima s valutnom klauzulom u CHF. Iz obrazloženja pravomoćne odluke u tome sporu proizlazi da na temelju dostupnih informacija potrošači nisu mogli razumjeti niti predvidjeti ekonomske posljedice koje za njih proizlaze iz predloženih ugovornih odredaba, kojima se glavnica veže uz valutu švicarski franak, informirano se odlučiti sklapanju ili nesklapanju ugovora s takvim odredbama. Smatra se da se o pojedinoj odredbi pojedinačno pregovaralo ako je potrošaču omogućeno da prihvati određenu odredbu ili ne, pa se onda smatra da je postojala mogućnost potrošača da utječe na sadržaj ugovora.

12. Prema ocjeni ovog suda, tužiteljica je u vrijeme sklapanje predmetnog ugovora o kreditu imala status potrošača i stoga se ista može pozvati na utvrđenja iz presude u kolektivnom sporu.

13. Naime, prema odredbi čl. 3. toč. 1. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj 96/03, dalje u tekstu: ZZP/03), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Pritom valja reći kako su nacionalni sudovi država članica Europske unije dužni tumačiti nacionalno zakonodavstvo u skladu s pravom Europske unije, i za sve nacionalne sudove država članica, obvezujućom sudskom praksom Suda Europske unije.

14. U konkretnom slučaju iz iskaza tužiteljice a čiji iskaz je sud prihvatio, kao i odredbi samog ugovora u kojem je navedena namjena kredita – kupnja osobnog automobila, jasno proizlazi da je ista u trenutku sklapanja prijemnog ugovora imala status potrošača, stoga je prigovor tuženice da tužiteljica nije dokazala status potrošača ovaj sud nalazi da nije osnovan jer iz samog ugovora o kreditu i iskaza

tužitelja čiji je iskaz prihvatio ovaj sud, utvrđeno je da tužiteljica ima status potrošača jer je kao fizička osoba sklopila pravni posao radi realizacije nenamjenskog kredita-kupovine osobnog automobila, u svrhu koje nisu namijenjene obrtničkoj ili poduzetničkoj djelatnosti. Točno jest da je teret dokazivanja na tužitelju da se radi o potrošačkom ugovoru temeljem kojeg korisnik kredita ima svojstvo potrošača a što je tužitelj u ovom postupku i dokazao, a tuženik ukoliko tvrdi suprotno treba to i dokazati u smislu odredbe članka 219. stavka 1. ZPP ("Narodne novine", broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/08., 96/08. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 123/08.-ispr., 57/11., 148/11. - pročišćeni tekst, 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25. dalje ZPP.)

15. Nadalje, ovaj sud zaključuje da je odredba ugovora kojom je ugovorena valutna klauzula u CHF nepoštena što je čini ništetnom. Ovo stoga što je u konkretnom slučaju ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora tuženica kao trgovac nije tužitelja kao potrošača u cijelosti informirala o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a kako to proizlazi i iz iskaza tužitelja kojem ovaj sud u cijelosti poklanja vjeru nalazeći iskaz uvjerljivim, istinitim i životnim. Kako vezanost glavnice uz određenu valutu ovisi isključivo o volji jedne ugovorne strane, ovdje tuženice, to isto suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, u konkretnom slučaju na štetu tužitelja, kao ugovorne strane, čime je postupljeno suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj 96/03, dalje ZPP), slijedom čega je odredba o valutnoj klauzuli iz predmetnog ugovora ništetna.

16. Stoga, u predmetnom slučaju analizom prijedornog ugovora ovaj sud je zaključio da je isti unaprijed formuliran od strane tužene i da tužitelj nije imao utjecaja na njegov sadržaj. Također, sud nalazi utvrđenim da tuženik nije na transparentan način informirao potrošača da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za CHF neusporedivo veći u odnosu na rizik u valutnoj klauzuli i EUR i kod ove odredbe vrijedi presumpcija da se o njoj nije pregovaralo. Smatra se da se o pojedinoj odredbi pojedinačno pregovaralo ako je potrošaču omogućeno da intervenira u unaprijed formulirani ugovor, a on to ne prihvati ili ako je potrošaču omogućeno da prihvati određenu odredbu ili ne, pa se onda smatra da je postojala mogućnost potrošača da utječe na sadržaj ugovora.

17. Ovdje valja reći da je sukus u kolektivnom sporu donesenih odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt-249/14 i Rev-2221/18 o ništetnosti ugovornih uglavaka o kamatnom i tečajnom riziku tako da su banke mijenjale ugovornu (redovnu) kamatu i visinu tečaja CHF jednostranom odlukom banke samim obavješćivanjem o promjeni o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, kao što je to ovdje slučaj, te Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III-2521/2015, U-III-2922/18 i U-III-4150/19 od 3. veljače 2021. da je ovakav način ugovaranja promjenjive kamatne stope i valutne klauzule u ugovorima o kreditu kojeg su banke, pa tako i tuženik sklapale s potrošačima, nisu bile uočljive ni jasne niti razumljive, zbog čega je došlo do neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih stranaka nedvojbeno na štetu potrošača, a što je suprotno temeljnim načelima obveznog prava uz ostalo i načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima te načelu dužnosti njihove suradnje i zabrani zlouporabe prava i da se radilo o nepoštenim odredbama, zbog čega su takve odredbe ugovora o kreditima bile ništetne.

18. U konkretnom slučaju nije dvojbeno da su odredbe koje su se odnosile na ugovorenu valutnu klauzulu bile sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od banke, o kojim odredbama se sa potrošačem nije pojedinačno pregovaralo, niti je potrošač imao utjecaj na njihov sadržaj, a o kojim odredbama je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja potrošaču nametnuta obveza koju on objektivno nije mogao sagledati kao cjelinu u vrijeme zaključenja ugovora zbog čega iste uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita – potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku – trgovca kao drugu ugovornu stranu, a što je suprotno temeljnim načelima obveznog prava, uz ostalo načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, načelu dužnosti njihove suradnje te načelu zabrane zlouporabe prava.

19. Na okolnost visine iznosa koji je tuženica dužna platiti tužiteljici provedeno je financijsko vještačenje po vještaku financijske struke Petru Bajlu.

20. Čitanjem nalaza i mišljenja vještaka Petra Bajla utvrđeno je da je prema izračunu banka više obračunala iznose anuiteta i to u ukupnom iznosu od 2.031,81 (15.308,64 kn) uslijed povećanja tečaja za CHF u odnosu na početni tečaj u razdoblju od svibnja 2006. do svibnja 2013.

22. Tuženica se podneskom od 9.travnja 2026. očitovala na nalaz i mišljenje sudskog vještaka Petra Bajla na način da se u cijelosti osporava predmetni nalaz i mišljenje, obzirom da je isti baziran na pogrešnoj premisi da je između stranaka ugovorena odnosno fiksirana promjena tečaja CHF, što niti je bila ugovorna volja stranaka, niti to proizlazi iz samog sadržaja predmetnog ugovora o kreditu, da je predmetni nalaz i mišljenje vještaka neosnovan, promašen i nepotreban u smislu činjeničnih tvrdnji tuženika kako namjera ugovornih stranaka odnosno tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao davatelja kredita nije bila ugovaranje fiksnog tečaja CHF što se implicira provođenjem predmetnog vještačenja, da je davanjem takvog zadatka vještaku naslovljeni sud je de facto unaprijed zauzeo pravno shvaćanje koje uzima za činjenično dokazane isključivo tvrdnje tužitelja kako su ništetne sve promjene valutne stope tuženika u utuženom razdoblju te kako se ima primijeniti početno utvrđen tečaj franka na cijelo vrijeme trajanja kredita. Obzirom da je u Nalazu i mišljenju vještaka utvrđena negativna razlika u tečaju u iznosu od 163,57 EUR, čak i kad bi se uzelo da je tužiteljev tužbeni zahtjev osnovan, tuženik traži da se svakako u obzir uzmu i utvrđene negativne razlike (tečaja). U tom smislu, tuženik ističe prigovor radi prebijanja u smislu odredbe čl. 323. ZOO-a i to tako da se utvrdi postojanje tražbine tuženika prema tužitelju u ukupnom iznosu od 163,57 EUR (negativna razlika), te da se tražbina tužitelja umanjí za navedeni iznos koji obuhvaća spomenute negativne razlike. Podredno, tuženik ističe prigovor prijeboja.

22. Tužitelj je podneskom od 13.travnja 2026. specificirao tužbeni zahtjev sukladno nalazu i mišljenju vještaka na način da umjesto početno označenog iznosa od 3.500,00 EUR potražuje iznos od 2.031,83 EUR, a sukladno nalazu i mišljenju vještaka financijske struke

23. Sud je cijenio stručnim i objektivnim nalaz i mišljenje sudskog vještaka Petra Bajla jer se radi o sudskom vještaku koji tu dužnost obavlja više godina, a nema nikakvih okolnosti zbog kojih bi sud sumnjao u stručnost i objektivnost istog. Sud nalazi da u nalazu i mišljenju nisu utvrđene nikakve nejasnoće, dok su prigovori tuženika pravne prirode i o njima odlučuje sud.

24.U podnesku od 21. travnja 2026. tužena navodi kako je tužitelj podneskom od 13. travnja 2026. djelomično povukao tužbeni zahtjev, te ističe kako tuženik ne pristaje na takvo djelomično povlačenje tužbe, sukladno odredbi članka 193.st. ZPP. U podnesku tužena nadalje navodi da sukladno odredbi čl.193. ZPP nakon upuštanja

tuženika u raspravljanje o glavnoj stvari tužitelj može povući tužbu samo ako tuženik na to pristane, pozivajući se pritom na pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda RH na sjednici održanoj 26. travnja 2021. broj Su IV-16/21-8 prema kojem shvaćanju smanjenje tužbenog zahtjeva (iako nije preinaka tužbe) djelomično je povlačenje tužbe iz čl. 193. ZPP za koje je, ako je do toga došlo nakon što se tuženik upustio u raspravljanje o glavnoj stvari, potreban pristanak tuženika.

25. Naime, odredbom čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/11, 114/22, 156/22, 155/23 dalje: ZOO) propisano je da u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje, s tim da prema stavku 2. istoga članka ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran je svome suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora, ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti.

26. Dakle, nepoštena odredba u cijelosti ne obvezuje potrošača i to od trenutka sklapanja ugovora na temelju samog zakona. Potrošač se dovodi u položaj koji je imao pri sklapanju ugovora, kao da nije bilo nepoštenih odredbi, jer je cilj zaštite koja se pruža uspostaviti pravičnu ravnotežu između prava i obveza stranaka, te održati ugovor na snazi. Potrošaču nadalje pripada pravo i na naknadu svih iznosa koje je platio trgovcu na temelju nepoštenih odredbi.

26. Prema odredbi čl. 1111. st. 1. ZOO kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednosti postignute koristi.

27. Slijedom navedenog, a s obzirom da je odredba o valutnoj klauzuli i ništetna i nepoštena, primijenivši opisana pravna shvaćanja i izložene zakonske odredbe na činjenična utvrđenja iz postupka, sud je djelomično prihvatio tužbeni zahtjev i odlučio kao pod točkom I. izreke presude

28. Prema članku 193. stavku 1. i 2. ZPP-a propisano je da tužitelj može povući tužbu bez pristanka tuženika prije nego što se tuženik upusti u raspravljanje o glavnoj stvari, a tužba se može povući i kasnije, sve do zaključenja glavne rasprave, ako tuženik na to pristane. Ako se tuženik u roku od 15 dana od dana obavijesti o povlačenju tužbe ne izjasni o tome, smatrat će se da je pristao na povlačenje tužbe. Kako se tuženik podneskom od 21. travnja 2026. izričito protivio povlačenju tužbe, a smanjenje tužbenog zahtjeva je djelomično povlačenje tužbe jer je uslijedilo nakon upuštanja tuženika u raspravljanje o glavnoj stvari to nisu ispunjene zakonske pretpostavke za utvrđenje da je tužba povučena za iznos od 1.468,17 EUR, već je u tom dijelu tužbeni zahtjev odbijen kao neosnovan.

29. Tuženik je prigovorom procesne kompenzacije stavio u prijeboj tražbine tužitelja svoje potraživanje u iznosu od 163,57 eura, a koje se odnosi na neplaćenu razliku između anuiteta obračunatih po početnom tečaju CHF spram kune u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu i plaćenih anuiteta obračunatih po nižem tečaju u odnosu na taj početni tečaj. Iz nalaza i mišljenja vještaka proizlazi da tečajna razlika između svakog plaćenog anuiteta koje bi tužitelj platio da se primjenjivao tečaj CHF naspram HRK na dan isplate kredita te stvarno plaćenih anuiteta po tečaju nižim od početnih iznosi 163,57 eura (1.232,39 kuna) . S obzirom na utvrđeno činjenično stanje sud je primjenom odredbi čl. 1111. ZOO-a i čl. 1115. ZOO-a dosudio tužitelju iznos od 1.868,24 (14.076,25 kuna) sa zateznim kamatama pripadajućim od svakog pojedinog

iznosa. Naime, kreditni odnos između stranaka predstavlja jedinstveni i cjeloviti pravni odnos, pa kada tužitelj potražuje isplatu u odnosu na ništetne dijelove ugovora o kreditu koji se odnose na valutnu klauzulu tada su ništetne te odredbe ugovora za obje stranke i to od zaključenja ugovora o kreditu, što znači da u onim razdobljima kada je anuitet u odnosu na valutnu klauzulu bio niži od početnog ugovorenog tečaja, tada se radi o iznosu koji treba odbiti od potraživanja tužitelja, slijedom čega je valjalo odbiti zahtjev tužitelja za iznos od 163,57 eur.

30. U odnosu na prigovor prijeboja tuženika, tuženik je svoju tražbinu zasnovao na ništetnosti dijela odredbi ugovora o valutnoj klauzuli. Sukladno čl. 323 ZOO-a u slučaju ništetnosti ugovora, svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj ugovornoj strani ono što je primala na temelju takvog ugovora. Tuženik u prigovoru prijeboja tvrdi da mu je tužitelj radi ništetnosti odredbi dužan vratiti ono što je primio plaćanjem anuiteta u mjesecima kada je tečaj CHF bio manji od početnog tečaja. Sud je stava da ova tražbina tuženika ne ispunjava zakonske pretpostavke iz čl. 323 ZOO-a a to stoga što plaćanjem navedenih otplatnih obroka tužitelj nije primio, odnosno stekao bez osnove jer je cijelu uplatu primio tuženik, pa stoga ne postoji niti njegova obveza vraćanja nečeg što nije primio, a time niti tražbina tuženika po osnovi ništetnih ugovornih odredbi. Čl. 323. st. 2. ZOO a propisano je da ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ugovora, odgovoran je i za štetu suugovaratelju koji trpi zbog ništetnosti, ako ovaj nije znao ni morao znati za postojanje uzroka ništetnosti. U konkretnoj situaciji tuženik nije ni pregovarao s tužiteljem dakle, svjesno je prešutio i zatajio tužitelju okolnosti vezane uz rizičnost valutne klauzule vezane uz CHF-u. Sukladno navedenom, krivnja za ništetnost ugovornih odredbi je na strani tuženika. Sukladno tome, prigovor prijeboja s osnova štete bi bio neosnovan. Pri tome se napominje da iz odredbi čl. 81. st.1. ZPP-a ne proizlazi da bi plaćanjem manjeg anuiteta u određenom vremenskom razdoblju trajanja ugovora tužena zbog ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli ostvarivala pravo na povrat u smislu čl. 323. st.1. ZOO-a jer se odredba čl. 81.st.1. ZPP-a odnosi samo na potrošače. Sukladno iznijetome, prigovor prijeboja valjalo je odbiti kao neosnovan.

31. Na dosuđeni iznos od 1.868,24 EUR, tužiteljici su dosuđene zatezne kamate na svaki pojedinačni iznos od dospijeća tj. od plaćanja pa do isplate, a koja kamata pripada u skladu sa člankom 1115. stavak 2. ZOO-a odnosno od kada je tuženik kao nepošten stjecatelj dužan zateznu kamatu platiti od dana stjecanja tj. dana isplate anuiteta.

32. Neosnovan je i prigovor tuženika glede zastare, jer je odlukom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. pravomoćno odlučeno da je odredba o valutnoj klauzuli ništetna. Stoga se primjenjuje novi zastarni rok od 5 godina počevši od 15. lipnja 2018. do 15. lipnja 2023. Kako je tužba u ovoj pravnoj stvari podnesena sudu 13. lipnja 2023., ista je podnesena unutar općeg zastarnog roka od 5 godina iz odredbe čl. 225. ZOO-a, u odnosu na primijenjenu valutnu klauzulu.

33. Odluka o trošku postupka temelji se na članku 154. stavak 2. ZPP-a, kojom je propisano ako su stranke djelomično uspjele u parnici, sud će najprije utvrditi postotak u kojemu je svaka od njih uspjela, zatim će od postotka one stranke koja je u većoj mjeri uspjela oduzeti postotak one stranke koja je u manjoj mjeri uspjela, nakon toga će utvrditi iznos pojedinih i iznos ukupnih troškova stranke koja je u većoj mjeri uspjela u parnici koji su bili potrebni za svrhovito vođenje postupka te će toj stranci odmjeriti naknadu dijela takvih ukupnih troškova koji odgovara postotku koji je preostao nakon navedenog obračuna postotaka u kojima su stranke uspjele u parnici. Omjer uspjeha u parnici ocjenjuje se prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu,

vodeći računa i o uspjehu dokazivanja u pogledu osnove zahtjeva. „Kod odlučivanja o troškovima parničnog postupka kod parcijalnog uspjeha stranaka u sporu, u situaciji kad su sporni osnov i visina tužbenog zahtjeva, prilikom određivanja troškova postupka potrebno je ocjenjivati (uzimati u obzir) uspjeh stranaka ne samo u pogledu visine prihvaćenog, odnosno odbijenog tužbenog zahtjeva, već je potrebno ocjenjivati uspjeh stranaka kako s obzirom na osnovu zahtjeva, tako i s obzirom na visinu prihvaćenog, odnosno odbijenog tužbenog zahtjeva. Dakle, kada je tuženik osporavao osnov i visinu zahtjeva, ako je tužbeni zahtjev makar i djelomično usvojen tada se ima smatrati da je tužitelj glede osnove zahtjeva (X) uspio u omjeru od 100%, a glede visine zahtjeva (Y) omjer uspjeha u sporu uzima se prema konačno postavljenom zahtjevu. Aritmetičkom sredinom između uspjeha glede osnove i omjera glede visine dobiva se omjer uspjeha u sporu tužitelja ($Z1=X+Y:2$). Na jednak način izračunava se i omjer tuženika u sporu ($Z2$). Konačan uspjeh stranke u sporu dobiva se razlikom između omjera uspjeha tužitelja u odnosu na omjer uspjeha tuženika ($Z1-Z2$)“ (Rev-1073/2024-2). Obzirom da je tuženica osporavala osnov tužbenog zahtjeva, tužiteljica je u tom djelu uspjela 100%, tuženica sa 0%, dok u odnosu na visinu tužbenog zahtjeva 3.500,00 EUR, tužitelju je dosuđeno 1.868,24 dakle uspio je sa 53,37 %, a tuženica je u pogledu visine uspjela sa 46,63%, dakle ukupno gledajući tužitelj je u sporu uspio s 76,68 %, a tuženica je uspjela s 23,32 %. Slijedom navedenog tužitelju pripada 53,36 % opravdanih troškova. Po zahtjevu tužitelja za naknadu troškova i vrijednosti predmeta spora od 3.500,00 EUR i Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" br. 138/23., 107/25., dalje Tarifa), tužitelju je priznat trošak: sastava tužbe prema Tbr. 7. toč. 1.- 200,00 EUR, pristup na ročište od 18.prosinca 2024.Tbr. 9. toč. 1. –200,00 EUR, pristup na ročište od 12.ožujka 2025.Tbr. 9. toč. 1. –200,00 EUR, sastav podneska od 13.travnja 2026. prema Tbr. 8. toč. 1. –200,00 EUR, pristup na ročište od 25.svibnja 2026. prema Tbr. 9. toč. 1. – 200,00 EUR, uvećano za zatraženi i pripadajući PDV od 25% (Tbr. 46.) iznosi 1.250,00 EUR, a što uvećano za troškove financijskog vještačenja iznosi 500,00 EUR, i sudske pristojbe za presudu u iznosu od 81,45 EUR sveukupno iznosi 1.831,45 EUR.

34. Kako je tužitelj uspio u ovom postupku sa dijelom tužbenog zahtjeva od 53,36 % to mu sud priznaje trošak od ukupnog troška od 1.331,45 EUR dio od 710,46 EUR koji trošak je valjalo uvećati za trošak vještačenja po vještaku financijske struke u iznosu od 500,00 EUR, koji je tužitelju priznat u cijelosti, jer se visina novčanog iznosa koju tužiteljica potražuje od tuženice nije mogla drugačije utvrditi bez izvođenja tog dokaza.

35. Slijedom navedenog, tužitelju je naloženo naknaditi parnični trošak u iznosu od 1.210,46 EUR, kako je to i riješeno u točki II. izreke, dok je za ostali dio zahtjev za naknadu troška u iznosu od 620,99 EUR odbijen sa pripadajućim kamatama kao neosnovan, budući dio troškova za koje je odbijen nije bio nužan za vođenje postupka, te je odbijen sa zahtjev za naknadu troškova sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 81,45 EUR budući nije dostavio dokaz o plaćanju iste.

Zadar, 18. lipnja 2026.

Viša sudska savjetnica

Dora Papić

S u d a c

Marko Baraka

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dozvoljena je žalbu u roku od 15 dana, a koji rok se računa: od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presude objavljena.

Žalba se podnosi pisano, u četiri istovjetna primjerka, putem ovog suda županijskom sudu.

Dna:

1. Tužitelju po punomoćniku
2. Tuženici po punomoćniku

Broj zapisa: **9-30889-74b71**

Kontrolni broj: **0bc19-3f0e1-9fa7b**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zadru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.